

כרם נאטור (במרכז) מחזר עבודת הווידאו "חוזר אחריי". תשובה לי בעבודת הנוכחות הפידית של הגוף.

חוזר למקורות

האמן כרם נאטור, שנחשב לכוכב עולה בסצנת האמנות העכשווית, חוזר להתמודד ביצירותיו עם נושא המשפחה והזהרות הערבית בתערוכה חדשה

לראשונה בסיום התואר השני ושולבה באות מתערוכות מודאון ת"א, אין שום דבר היתולי או משעשע. גם היא עבודת וידאו, בה מתעד נאטור באמצעות שתי מצלמות סצנה תיעודית בה הוא מתעקע בפרימוקים של מו"א שמגיעים אליו לס' טריון לאחר שהועיק אותם כי הוא לא חש בטוב ולא יכול לזוז ממיטתו. מרובר בע בודה שזנפיה בה לא גורמת הנאה. להפך – היא מטרידה. "ו" עבודה שהרגשתי שאני חייב לעשות. גם לי היה קשה לצפות בה, לא יכולתי להיות בתוך החדר כשאנשים צפו בה בתערוכה. אבל אני חושב שלחיות אמן זה אומר להיות חצוף, בלי בושה, לה רגיש שאני עושה את מה שאני עושה בלי להכנס לשיקולים חברתיים".

לצד העבודה המרכזית בתערוכה הוגו כדור, מציג נאטור גם סדרה של רישומים, בהם גופו שלו נכנס אל תוך העבודה. "תשובה לי בעבודת הנוכחות הפידית של הגוף. לא נמקום ריקסיסטי אלא נמקום אקזיסטנציאליסטי. או יש בעבודות גוף שהוא לא שלי, משור לא עובר, משור באר למישהו של העבודה מתפספס".

חושב שלצד סצנות קשות לצפייה יהיו גם כאלה מצחיקות ומברורות יותר, כאלה שמכניסות צבע ומאפשרות לנשום, כי זה מה שצריך גם בחיים", הוא אומר. דווקא בעבודה המשמעותית הקודמת שלו, "Nothing Personal", זו שהצגה

אני לא רוצה להיות קשור לשפה אחת. בעבודה, בה משתתפים רק בני משפחתי, הוא גם מופרד לאמנים תו של נאטור, הוא גם מופרד לאמנים ועבודות שונות בתולדות האמנות, ולצד הקטעים ה"כבדים" יותר היא מכילה גם כמה קטעים חיתוליים ומשעשעים. "אני

למסע של חיפוש עצמי. לאבי היתה חנות של מוצרי חשמל והיא הביא לי מצלמה במתנה, ויחד עם המצלמה נולדה אצלי דהתעסקות ברימור". כך החליט נאטור ללכת ללמוד אמנות בבצלאל, למרות שהמשפחה לא התלהבה.

סצנות קשות ומצחיקות

בתערוכה הנוכחית, הוא חוזר לעיר סוק במשפחה, כמוצא ובהותו, באמצעות עבודת וידאו של כ-20 דקות ששמה

כשם התערוכה, בה מככב הוא לצד בני משפחתו המורחב בת. "מה שעניין אותי במיוחד הוא עניין השפה", הוא מסביר, "רציתי לעשות סרט בלי כתר ביות בכלל. כאמן וידאו הבנויות הן משהו שמפ ריע לי, אני חושב שהאנשים לא מסתכלים על הפריים בגללן. בצורה הזו אנשים צריכים להקשיב, אני לא רוצה שיסתכלו על התוכנית, אני רוצה שיסתכלו על הפנים שלי, שיראו תדרים עמוקים".

ה"עלילה" בעבודה מתנהלת בשלוש שפות – עברית, ערבית ואנגלית. כשה מטיב החוור בה הוא החזותיות, האופן בו מכש נאטור משאר המשתתפים לחזור אחריי על מילים שונות בשפות הללו, כמו בשיעורי שפה בבית הספר. "שפה היא משהו שקשור לטריטוריה. בגלל זה

רעות ברנע

כל השנים ברחתי מהערביות כמו פליט", אומר האמן כרם נאטור. "התחלתי ללמוד בבצלאל, מיר בחום הלימודים חתמתי עם גל ריה מובילת הרגשתי חיבוק מאור גדול מהסצנה האמנותית הישראלית. אבל אז הרגשתי שאני צריך גם לחזור למל אותם הדברים שלא רציתי להתמודד דר אותם, עניינים בתוך עצמי, נושאים כמו שפה, פוליטיקה, חוסר קבלה והזדהות שלי כאמן בתוך כל אלה". אל כל אלה חזר נאטור בימים אלה עם תערוכת היחיד שלו "חוזר אחריי" ("Repeat After Me") בגלריה לאמנות באום אל'פחם (ער) 20 באוקטובר. זו הפעם הראשונה בה הוא מציג תערוכה בעיר ערבית. "זה נשמע כמו קלישאה אבל אני מרגיש שיר לשיני העולמות, הערבי והישראלי, ובו זמנית לא מרגיש שיר לאף אחד מהם. אני לא רוצה לשאת דגל, אבל כן רוצה להיות מחובר גם לפה וגם לסוף".

ילדות מלאה בחיפושים

נאטור (25) הוא אחד השמות המדוברים בסצנת האמנות העכשווית. הוא כיכב בסקירות תערוכות הבוגרים בשנה שעברה (2017) כשסיים את התואר השני בבצלאל עם עבודה שנויה במחלוקת, הוא עובד כבר כמה שנים עם גלריה רח' נפולד ולעד אננים כמו דיער דוון חויה צ'קסקי, הגיג כמוויאון ת"א והיה בין האמנים הראשונים שכל עבודותיהם נמכרו ביריד צבע מרי האחרון. הוא נולד בצנרת וגרל בשפר עם למשפחה מוסלמית לא דתית, עם אמא, אח תאום, אביו נפטר ממחלת לב כשהיה בן 13. "מגיל קטן הרגשתי שאני מחפש משהו אחר", הוא מספר, "היה לי אישור העדר שליווה אותי מילדות. הילת הראשונה היתה הדת. מגיל קטן הדת אצלי בבית היתה עניין של בחירה, לא של כפייה, אבל באיזשהו שלב הבנתי שזה לא נתן לי את התשובות שהיפתי. עם גיל ההתבגרות הגיע אנטי גנוים, הרגשתי שאני שונא הכל ויצאתי

מחזר הווידאו יצירה מהתערוכה (למעלה). "אני לא רוצה להיות קשור לשפה אחת"